

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΙΕΝΤΟΝΝΕ

ΔΥΟ ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Λουσίλ δέν ήταν πάντα μιά φρόνιμη κι' έναρετη γυναίκα, δης; έξακολουθούσε νά είνει και μετά τό γάμο της με τὸν Στέφανον Αρμπουά. Όταν ήταν μοδιστρούλα σέ ληλικά είκοσι χρόνων, είχε ένα τρυφερό φίλο, τόλο Λεό Περνόλ, πού τὸν είχε γνωρίσει ένα βράδυ στὸ «Μουλέν ντέ λά Γκαλέτ», στο πο παλήρ, εδύθυμο και στο πο μοπέμικο κέντρο τῆς Μονμάρτρης. Ό λεό Περνόλ, ώσισσος, δη κι' ήταν ένας ώμορφος και γιλούκιμποτος ίένος, έκανε μιά μυστηριώδη ζωή, γιατί

είχε κρυφές σχέσεις με άπαχηδες. «Η Λουσίλ ζώως άδιαφορούσε, γιατί ήταν τρελλά έρωτευμένη μαζύ του και γιατί πάντα έτοιμη νά τὸν άκολουθησην πού θήβελε ο λεό, άκομά και στὸ θάνατο.

Ἐπειτα, τὸν έφερε ή τύχη νά γνωρίστη και τὸν Στέφανον Αρμπουά, ένα ήσυχο ήλεκτρολόγο, σοβαρό και νοικοκύρη πού μόλις έμαθε πώς ήλουσίλ θά γινόταν σὲ λίγο μητέρα, ήτης πρότεινε μέσων νά τὴν παντερευτή.

«Η Λουσίλ έκεινη τὴν έποχη είχε βαρεθεῖ πειά τὴν τυχοδιωκτική ζωή της με τὸν ώμορφο λεό. Είχε γελάσει βέβαια, είχε γλεντήσει, είχε περάσει άξεχαστες ήμερες μαζύ του, μά φ' δόβιος τῆς αύριον ήκανε πάντα νά λογικεύεται και νά συλλογίζεται πάντα έπρεπε νά δώση ένα τέλος σ' αύτην τὴν περιπέτεια. Ό λεό ήταν εύδραστος φίλος, μά δέν θά δεχόταν ποτὲ νά γίνει σύγχυσης της. Ήγιαν άπο τοὺς άνθρωπους έκεινους πού ξόδευσαν δσα λεπτά έχουν στὰ χέρια τους, χωρὶς νά λογαριάζουν πώς θά περάσουν τὴν άλλη ήμέρα. Καὶ τι λεφτά; Μήπος ήταν πάντα δίκια του; τὶς περισσότερες φορές τὸν συντρόπον δη λουσίλ μέ τὴ δουλειά της.

«Ο λεό τὸ εύρισκε αὐτὸ πολὺ φυσικό καὶ τεμπέλιαζε δλη τὴν ήμέρα με τὸν θυπότους φίλους του, καταστρώντας παράξειν σχέδια πού έκαναν τὴ λουσίλ ν' ἀνατριχιάζῃ..

«Οταν λοιπὸν γνώρισε τὸν Στέφανον Αρμπουά, πιστεψε διας γλυκούς κλιούς δρύσισε νά φωτίζη τὴ ζωή της. «Η λουσίλ ένοιωθε γιατὸν μιά διπεργυραπτή έμπιστοσύνη καὶ κάθε φορά πού δη τὸν Στέφανον έσφιγγε στὴν άγκαλιά του καὶ κάθε φορά πού γιατὸν μέλλον, έκλαιγε μεθερμά δάκρυα, γιατὶ καταλάβαινε πώς με τὸν Στέφανον έιοιωθε τὴν άλληνθή εύτυχια.

«Ωστόσο, κάθε φορά τὸ έφευγε, άπο κοντά του, έναναγύριζε στὸν θυπότο λεό, γιατὶ φοβόταν τὴ σκληρή έκδηλοτη του. Μιά ήμέρα δύος πού κατάλαβε πώς θά γινόταν μητέρα, τά ριψοκινδύνεψε δλα μετὸ σκοτο νά σώση άπο τὸν πρώτο φίλο της κι' άπο τὸ κακὸ παράδειγμά του, τὸ παιδί πού θ' άποκτούσε.

Δεν είχε καμμια διμιούρια διτὶ τὸ παιδί δέν ήταν τοῦ Στέφανον. Είχε περάσει μαζύ με τὸ λεό δυς δλόκληρα χρόνια χωρὶς ποτὲ ν' ἀνησυχήσῃ, χωρὶς ποτὲ νά καταλάβη πώς θά γινόταν μητέρα. Τὸ παιδί λοιπὸν πού θά έρχόταν στὸν κόσμο ήταν τοῦ ήσυχου και νοικοκύρη Στέφανον Αρμπουά. Μά κι' ο ίδιος πίστευε πώς αὐτὸς ήταν δη πατέρας του. Χαϊρόταν, μέ κάποια κωμική άφελεια κι' δται είπε στοὺς δικούς του πώς είχε παντρευτή, βιδότηκε νά τοὺς έξηγήσῃ δτι είχε κάνει τὸ καθήκον του...

«Η λουσίλ, πού φοβόταν δτι δέν θα γλύτωνε εύκολα άπο τὸν ώμορφο λεό, τὸν είδε καταπληκτη νά δέχεται άδιάφορα τὴν είδησην τοῦ γάμου της. Ο θυπότος γλεν-

τέξες δέν έκανε ούτε για σύζυγος, ούτε για πατέρας καὶ γελούσε κρυφά με τὸν εύπιστο Στέφανον Αρμπουά, πού είχε παντρευτή τὴ φλη του. Κι' έτσι συνέχισε τὴν θυπότη ζωή του, θύπου μια ήμέρα, δυσδικείας θυπότη ζωή της, δη λουσίλ έμαθε δτι τὸν είχαν σκοτώσει κάτι άπαχηδες της θύθες τοῦ Σηκουάνα.

Κατόπιν ή τρελλή μοδιστρούλα πού είχε γίνει μιά φρόνιμη σύζυγος έφερε στὸν κόσμο ένα άγοράκι πού τὸ βάριτσαν Ζεράρ και πού έκανε δλους τοὺς δικούς της νά τοῦ βρίσκουν ένα σύρο δμούτοπτες.

— Ετενίδιος ο πατέρας του δη Στέφανον! Ελεγε ή γιαγιά.

Μά δη παπούνι εύρισκε περισσότερο...»

Ο Ζεράρ θωτόδο ήταν άκομα ένα τρυφερό πλάσμα, μ' άκαθόριστα χαρακτηριστικά. Μόνο δταν μεγάλωσε, έδειξε ποιανού δμοίας με τὸν πο καθαρό καὶ τὸν πο τρομακτικό τρόπο. Κι' άληθεια, δταν έγινε δωδεκά χρόνων, άκεπαλύψε δπότουσση στὴ μητέρας τοὺς ήδης δη λεό... «Η λουσίλ κατάλαβε με τρόμο πώς η βεβιώσης αὐτή, δτι δη Ζεράρ ήταν παιδί τοῦ πρώτου φίλου της, ρίζωσε μέσα της βαθειά καὶ πώς τίποτε πειά δέν θά μπορούσε νά τὴν πείση δτι είχε γελαστή, δη τὸ παιδί ήταν τοῦ θύμη.

«Η μητέρα της λουσίλ δέν είχε δει τὸ λεό παρά μονάχα μιά φορά, ένα βράδυ και φυσικά ούτε θυμόταν καθόλου τὸ πρόσωπό του. ...σο για τοὺς γονεῖς τοῦ Στέφανον, κανεὶς δέν ήξερε τὸν τυχοδιώκητη πού είχαν μαχαίρωσε μά νύχτα οι άπαχηδες στὶς έρημες θύθες τοῦ Σηκουάνα. «Η λουσίλ δμως, πού μόνο αὐτή ήξερε τὸ μοστικό, πήγαινε νά τρελλαθή άπο τὴ φρίκη της. «Ολό τὸ παρελθόν έναναγύριζε άπότουσση καὶ τὴ βασάνιζε. Κι', αὐτή ήταν ή σκληρή έκδηλοι τοῦ λεό, να μη μπορή νά έχαστη, δπως ήθελε η λουσίλ, τὴ παλή ζωή της.

«Άπο τότε λοιπὸν έβλεπε διαρκῶς μπροστά της τὸ υπόπτο φίλο της νά τῆς δηλητηριάζῃ τὴ ζωή, τὴ εύτυχια της. Ο Ζεράρ ήταν τεμπέλης δπως δη πατέρας του. «Επίσης ήταν πονηρός, άτιβασσος, έπιομος πάντα νά βασανίστη κάποιον, χωρὶς ποτὲ νά νοιάθη τὴν παραμικρή τόψη, χωρὶς νά μετανοήση ή νά φανη καλός και ήσυχος. Είχε τὰ ένανθά καὶ σγουρά μαλλιά τοῦ πατέρα του, τὰ σκληρά καὶ διαπεραστικά μάτια του, τὸ είρωνικό καὶ περιφρονητικό χαραγόρι.

«Η λουσίλ, δπως ήταν φυσικό, έτρεμε κάθε τόδο άπο τὴ φρίκη της καὶ βασανίζοταν άπο τρομερές τύψεις, γιατὶ είχε φέρει μέσα σ' έκεινη τὴν ύποδειγματική οικογένεια τοῦ άνδρα της τό έπικινδυνό παιδί ένος ξένου καὶ γιατὶ καταλάβαινε πώς δέν θά μπορούσε νά ζήση δπως πρώτα με τὸν άνδρα της.

Μιά ήμέρα θύμωσε με μιά φίλη της πού είχε ψιθυρίσει κυττάζοντας τὸν Ζεράρ: «Μπα! τὶ περίεργο...» κι' έπειτα είχε σωπάσει δμεσώσας, δφήνοντας μιούτελειμένη τὴ φρίκη της. «Η λουσίλ βρήκε μιά πρόδραση κι' άπο τότε δέν ζαναδέχτηκε πειά στὸ σπίτι της, αὐτή τὴ φίλη πού μπορούσε νά προδώσει τὸ μοστικό της.

«Επειτα, άφωσιλθήμετε μέ πάθος, μέ λατρεία στὸν άντρα της πού τὸν άγαπούσε ειλικρινά καὶ πού τοῦ έμπιστευόταν δλα τὰ μοστικά της, έκτις άπο τὸν πρόμοιο της για τὸν Ζεράρ. Κι' έπι... (Η Συνέχεια είς την σελίδα 240)

Τὸν είχε γνωρίσει ένα βράδυ στὸ «Μουλέν ντέ λά Γκαλέτ»

ΔΥΟ ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδου 2393)

θυμούσε ν' ἀποκήση ήνα σύλλο παιδί, ἀπό αὐτὸν για νά ξεχάση το πρώτο... Μά τα χρόνια περνούσαν κ' ή λουσιλί έμενε με τὶς ἔλπιδες καὶ τὰ σνέιρα.

Ο Ζεράρ μεγάλωνε καὶ γινόταν ίδιος ὁ πατέρας του. "Εφεύγε κρυφά ἀπό τὸ σπίτι, ἔκανε υποποιούς φίλους, ἔκειθε λεφτά ἀπό τὴ μητέρα του κι' ἐλέγε ψέματα σ' ὅλον τὸν κορμό. Μιά μέρα μάλιστα που τὸν έδωνες ἐν μπάτον ὁ πατέρας του, δ. Ζεράρ χύμπει θυμούσενός νά τὸν χτυπήσῃ κι' ἀνή λουσιλί δέν ἐπεφτει στὴ μέση νά τους χωρίσῃ, αὐτή ή σκηνή θά τελείωνε δικῆμα.

— Λές καὶ δεν είνε παιδί μου! παραπονίσθων κάθε τόσο, ἀπαρηγόρησ; Ο δέ τεραν στάθε δίκους του.

Μά έκεινοι χαμογελούσαν μὲν ἀφέλεια καὶ τοῦ ἐλέγαν μὲ καμάρι.

— Μοιάζει τοῦ θείου του, τοῦ Ἀλφρέδου ποὺ πήγε στὴ λεγεώνα τῶν ξένων καὶ πολέμησε ἑκεῖ κάτω στὴν Ἀφρική!...

Ή λουσιλί λοιπον αιγα-αιγάλη ρήξης νά μιση μὲν ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της τὸ παιδί τοῦ λεό που κατέστρεψε τὴν εὔτυχια της καὶ τὴ ζωὴ της. Κι' ἔξαφνι, μιά μέρα, κατάλαβε πῶς κροτούσε στὰ χείρις της τὴν τύχη τούζεράρ. Ἐκείνο τὸν καρφί, δ. Ζεράρ ποὺ εἶχε ἀρρώστησε ἀπό τὸ φυσεῖδη πυρετό, ρήξης νά γίνεται καλά κι' διατρέψει εἰχε διατάξει μιὰ αὐστηρή δίαιτα, για νά μη ἔσανκαλίση, γιατὶ τότε δὲν θά μπορούσε πεισ νά τὸν σώση. Ό Ζεράρ ὅδως πεινούσαν κι' ἀναστάτων ὅλο τὸ πετρό μετὶ μὲ τὶς φωνές του. Ή λουσιλί, στὴν ἀρχή, διλασε νά πραγματοποιήση μιὰ σκέψη της ποὺ εἶχε λάμψει ἔσφινικά μέσα στὸν νοῦ της. Ἐπειτα, κατάλαμψη, μα κι' ἀποφασιστική, μεταθέρησε χέρι ἐδωσε ἐνα φλυτζάνι χώνι καὶ λίγες φέτες ζαμπόν στὸν δρόσωστο Ζεράρ. Ἐκείνος τὰ κατεβρόχθησε σάν λύκος κι' ἔρριε ἔνα ἔχθρικό όλεμμα στη μητέρα του, σὰν νά τη μάλονα που δὲν τοῦ εἶχε φέρει περισσότερο ζαμπόν. Τὴν ἀλλή μέρα, δ. Ζεράρ πεθαίνε ἀπό περιτονίτιδα.

Ο Στέφανο, στὸ πουκέφαλο τοῦ παταίου του, ἔκλαψε μὲ λυγμούς. Μά κι λουσιλί, δακυκήτη, εύχαριστημένη ποὺ εἶχε κόψει κάθε δεομό μὲ τὸ πυρελόθον, προσπαθούσε νά τὸν παρηγόρηση:

— Μην κλαίς! τοῦ ἐλέγε! Μην κλαίς!... Ἀπό σήμερα, γιά μάς, ἀρχίζει μιὰ καινούργια ζωή...

Ήταν θέβαση πὼς μολις στέγνωναν τὰ δάκρυα, θά καταλάθωνε πειά τὴν πραγματική εύτυχια, δίχως ώστον νά συλλογίζεται πὼς θὰ βασανίζονταν τώρα ἀπό δύο φαντάσματα...

Κι' ἔτσι ή λουσιλί δέν μπόρεσε ποτὲ ν' ἀρχίσῃ μιὰ καινούργια ζωή. Πέθανε ςύντερο ἀπό νέα χρόνο, δέρπερόντας ὥς τὴν τελευταία της στιγμή ἀπό τρομακτικούς ἐφιάλτες.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδου 2391)

μο κ' ύστερα ἔκλεισε ἄργα τὴν πόρτα καὶ γύρισε κοντά στὴ γυναῖκα του.

— Τί συνέβη; Ποιός ήταν; πρώτης ἔκεινη πού δὲν εἶχε ἀντιληφθῆν τὴν τραγική σκηνή. Μήπως εἶχε καμμιά εἰδος ἀπό τὸν Μικαέλι;

Ο ρώγων Πέπο κούνησε ἀρνητικά τὸ κεφάλι του.

— Οχι, τῆς ἀπάντησης, ήταν κάτι ἄγνωστο πού εἶχαν κάνει λάθος τὴν πόρτα. Ο Μικαέλι δὲν θά γυρίστη ποτὲ πειά στὸ ποτί μας...

Καὶ μάργες κινήσεις πήρε πάλι τὰ πράγματα τοῦ σκοτωμένου γυιοῦ του, ἀπλώσε πάνω στὰ γόνατά του τὸ χοντρό θιλίου του καὶ ρήξης νά τὸ καμαρών. Ο Πέπο Μαρτόλτον σκεφτόταν ὅτι ἔχει μόνον ένα παιδί. "Ἐνα παιδί πού πέθανε στὸν καρπούς της χωρὶς νά πάψῃ νά τους θυμάται καὶ νά τους ἀγαπᾶ. Κι' αὐτὸ τοῦ δέδινε κουραργόν νά συνεχίσῃ τὸν κοπιαστικὸ δρόμο της ζωῆς του πρὸς τὸν θάνατον, ἔχοντας δίπλα του τὴν διφοισιμένη καὶ καλή γυναῖκα του.

Τὸν Μικαέλι Μαρτόλτο τὸν εἶχε ξεγράψει πειά ἀπό παιδί του.

ΠΕΝΤΕ ΣΦΑΙΡΕΣ ΣΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ

(Συνέχεια έκ της σελίδου 2396)

καμμιά ἀφόρμη γιά νά θυμώση καὶ νά ξυπνήσουν τὰ νεῦρα του. Διαφράνσ πυραδεχόταν διτη τῆς ἐλέγε ἔκεινος. Ἀγδιασμένος ἀπό αὐτή τη ζωή, μιά μέρα, ἔδιωσε τὴν Καρπέλη, ἀπό τὸ σπίτι του μὲ τόσο θάνατο τρόπο, δύστε έκεινο, δέν τόλμησε πειά νά γυρίστη.

Κι' δ' Ἀντρέ Γκρετέπάνης ἔπειτα ἀπό λίγο ξέχασε αἰτήν τὴν ιστορία του. Μά αὐτή η περιπτερία του δὲν ἐτέλειωσε ἔδω. Ή ἀδελφὴ τῆς Υδόνης στὴν ἀπολογία της πού ἔκανε στοὺς ἀστυνομικούς κατέθεσε ἀσκόμική κι' ἔνα σωρὸ πλατάρο πράγματα.

— Ή ἀδελφή μου, δήλωσε ἀπό τὴν ήμέρα πού γύρισε στὸ σπίτι μας, δεν ἔκανε θάλο πίτωτα πυρά νά κλαιά. Μάτων ἔγω προσποθεῖσαν νά τὴν παρηγόρησαν καὶ νά τὴν πείσω νά ξεχάσῃ τὸν Ἀγρότη. Τὸν ἀγαπητό πάντα μὲ τὸν ίδιο ἔρωτα. Εἶχε χάσει τὴν δρέπη της καὶ διαρκῶς γλώμαισε. Τέλος, καταγάπτει φυματική κι' ἀναγκάσθηκα νά τὴν κλείσω α' σένα νοσοκομείο. Μά ωρισθηκα νά έκδικηθῶ τὸν θαυμάριο πού πού τῆς εἶχε καταστρέψει νά γινθῇ τηρη. Αγόρασσε ένα πιστόλι καὶ πήγα νά τὸν συναντήσω.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΟΥ ΣΤΑΟΥΤΟΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδου 2398)

Ο Σέργιος Χόλμις στάθηκε μπροστά στὴν πόρτα καὶ ἔστρεψε τὸ αἷμα.

— Άπο μέση ἐξόρτουσαν σταφακτικές κρανίες πόνουν...

— Ποιὸν φαστούμι, διτι φάσαμε ἀργά, θάστασην... μου είπε.

— Επούλις ἐπούλις τὴν πόρτα καὶ μπροστά προσώρησε στὸν διάλιτο καὶ ἀπότομα ἀνοίξη την πόρτα τοῦ δωματίου, ἀπ' ὃτον ἀπονύγκησαν ἐπεισόδιος κρανίες. Ἔγώ τὸν ἀκολουθησαν σὰν σκάμιαν.

— Ένα συγκριτικό θέμα πανούσασθηκε μπροστά στὰ μάτια μας. Ήντι νεα κι' διμορφη γνωστά ήταν ντροφή σ' ἔνα κάταστρο κρεβάτι. Διπλά την γονιτσιάς ἐλλαγή καὶ φωνάξεις ἀπὸ την ἀπελπισία τους ήντις νέας.

— Πίστη πάρα πολλή τού πάρα πολλή... Ο γιατρός "Αριστογούρης" τού πάρα πολλή...

— Κατέπιετο τοῦ λόρδου Μάοντντ - Τζάιμις τού φωνάξει. Θά μιας τὸ πληρώσαντος ἀκριβά...

— Ο Χόλμις με τὰ σιδερένια χέρια τον τὸν κρατήστη ἀκίνητο καὶ τοῦ νευρού.

— Είστε ό Γκρόντερ φέρεται στάσιον, δὲν είναι έπιστημονία;

— Ο γιατρός "Αριστογούρης" τού πάρα πολλή σιγγυνώμην. Μά πρέπει νά φύγησης ἀπὸ τὸ διάλιτο τοῦ πάρα πολλή σιγγυνώμην.

— Τζέλιπεν, μᾶς είπε, σᾶς για στηγάνωμη. Επειτα πονάει τὸν πόνο της την πρωτεύη την κατέπιετο τοῦ πάρα πολλή σιγγυνώμην.

— Τζέλιπεν, μᾶς είπε, σᾶς για στηγάνωμη. Επειτα πονάει τὸν πόνο της την πρωτεύη την κατέπιετο τοῦ πάρα πολλή σιγγυνώμην.

— Δέν είμαστε πατάσκοποι τοῦ λόρδου Μάοντντ-Τζάιμις. Μέ στέλτει ὁ πάρα πολλής της διάλιτος στάσιον...

— Ο γιατρός "Αριστογούρης" τού πάρα πολλή σιγγυνώμην.

— Κατέπιετο τοῦ λόρδου Μάοντντ - Τζάιμις τού φωνάξει. Θά μιας τὸ πληρώσαντος ἀκριβά...

— Ο Χόλμις με τὰ σιδερένια χέρια τον τὸν κρατήστη ἀκίνητο καὶ τοῦ νευρού.

— Δέν είμαστε ό Γκρόντερ φέρεται στάσιον, δὲν είπε πολλή σιγγυνώμην.

— Η πάτερος για τὸ περίγυρμα πάτερας θεοφόρη περιτά νά τους πολλά μέντοις ή σταθεράς για τὸ περίγυρμα πάτερας...

— Ο Ρόργανος ποδηρίζει μιὰ ματιά καὶ σύντοσης...

— Ο Ρόργανος ποδηρίζει μιὰ ματιά καὶ σύντοσης την πάτερας του οποτελείωμαν. Τί σημαίνει;

— Εκείνος ήμως, μόλις ετελείωσε τη φάση του, μᾶς ἔφερε πίσω από τὴν πάτερας μας καὶ μᾶς θέτει τὸν άριθμό της σταθεράς για τὸ περίγυρμα πάτερας...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε; μᾶς λεπί τότε, εἶχεν κάποιαν φύγειση...

— Τί σημαίνει, κύριε;